

Vrede met God Romeinen 5.1-5

Rev Dr Jos M. Strengholt
Arnhem-Nijmegen 2019, 2022

De Nobelprijs voor de Vrede werd in 1969 toegekend aan de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO).

Je zou je kunnen afvragen: hoe draagt de ILO nu bij aan de wereldvrede? Het Nobelcomité legde zijn keuze uit door te verwijzen naar het motto dat was aangebracht in de fundamente van het oorspronkelijke gebouw van de ILO in Genève.

Dat motto – oorspronkelijk in het Latijn, maar laten we het in het Nederlands weergeven – luidt: "Als u vrede verlangt, bevorder dan gerechtigheid."

Als wij vrede verlangen, blijvende vrede, dan moet er eerst gerechtigheid geschieden.

Want wanneer mensen of volken onrecht wordt aangedaan, kunnen zij zich misschien een tijdlang onderwerpen aan een sterkere macht, maar het gevoel dat hun onrecht is aangedaan blijft onder de oppervlakte smeulen als een etterende wond.

Het kan op elk moment openbarsten en problemen, haat, geweld en oorlog veroorzaken.

Vrede is kostbaar, en zij heeft gerechtigheid nodig.

1. Verleden: Wij zijn gerechtvaardigd, daarom hebben wij vrede met God

Het Evangelie dat Paulus predikte ging over vrede met God. Wij hebben allemaal, door onze woorden en daden, onze Schepper vernederd. Wij hebben als mensheid Hem onteerd; wij hebben Hem onrecht aangedaan. Wij hebben tegen Hem gezondigd.

Maar nu is de vrede met God hersteld. En dat is mogelijk, zegt Paulus, omdat er recht is gedaan. Wij zijn gerechtvaardigd en daarom is het nu goed tussen God en ons.

In de eerste vier hoofdstukken van zijn Brief aan de Romeinen beschrijft Paulus hoe de mensheid volledig heeft gefaald tegenover God.

Niemand leefde overeenkomstig Gods wet; niemand was rechtvaardig. In zekere zin voerde de mensheid oorlog tegen God.

Maar door Gods offerende liefde, zelfs voor ons onrechtvaardige mensen, heeft Jezus Christus ons in een rechte verhouding tot God gebracht.

Hij leefde een rechtvaardig leven. Hij was volkomen rechtvaardig. Hij vervulde Gods verlangen naar een rechtvaardige, liefdevolle en heilige mensheid. Hij eerde God.

En als wij geloven in Jezus Christus, als wij ons in geloof aan Hem vasthouden, dan behoren wij tot die nieuwe mensheid die God eert, vernieuwd is en gerechtvaardigd is.

Misschien bent u soms een onaangenaam exemplaar van de mensheid, maar als u bij Jezus Christus hoort, bent u veilig.

Paulus heeft dit alles uiteengezet in de eerste vier hoofdstukken van zijn brief. En nu, in hoofdstuk vijf, jubelt hij. Want wij – en hij spreekt hier tot alle christenen – zijn gerechtvaardigd uit het geloof. Wij hebben nu vrede met God.

Vrede met God is de kostbaarste vrede.

In een goede verhouding staan tot uw Schepper is een wonder dat God Zelf aan ons heeft geschonken. Hij zond zijn Zoon om onze Redder te zijn.

Deze vrede met God is een objectief feit. Hij bood ons een vredesverbond aan, en wij hebben zijn voorwaarden met blijdschap aanvaard. Wij geloven in Jezus Christus en wij leven voor Hem.

Wij hebben vrede met God.

Maar wacht eens even, zeggen veel goede christelijke geleerden: Paulus' woorden kunnen ook als een aansporing worden verstaan. "Nu wij gerechtvaardigd zijn, laten wij vrede met God hebben." Volgens hen is het iets waarnaar wij moeten streven.

Deze andere uitleg van de tekst is het gevolg van een klein verschil in enkele van de oudste Griekse handschriften van Romeinen 5.1. En eigenlijk is deze verwarring een gelukkige verwarring. Zij brengt ons namelijk op waardevolle gedachten.

Ja, wij hebben vrede met God. Wij zijn eeuwig veilig omdat wij gerechtvaardigd zijn. Dat was het werk van Jezus Christus, en geloof als een mosterdzaadje is voldoende.

De grondslag van deze vrede met God ligt verankerd in de geschiedenis, in het leven, sterven en de opstanding van Jezus. Wij zijn gerechtvaardigd uit het geloof, door wat Christus in het verleden heeft gedaan.

Onze vrede met God is verankerd in de geschiedenis. Dat zou u rust en zekerheid moeten geven. Ja, wij doen dwaze dingen, maar Gods liefde verandert nooit. Wij hebben vrede met Hem.

Maar God wil ook dat u en ik elke dag leven binnen zijn koninkrijk als mensen die vrede kennen.

Wij leven in een koninkrijk van vrede, maar wij moeten ons in dat koninkrijk ook gedragen als vredestichters. Als mensen die anderen liefhebben. Als goede dienaren van onze Koning.

2. Heden: Wij hebben toegang verkregen tot deze genade waarin wij staan

Paulus gaat verder en richt zich in vers 2 op ons heden:

Door Hem hebben wij ook door het geloof de toegang verkregen tot deze genade, waarin wij staan.

Wij zijn gerechtvaardigd en hebben vrede met God. Daarom staan wij vandaag in deze genade. Wij hopen niet op zijn genade; wij mogen er zeker van zijn dat wij haar vandaag reeds genieten.

Deze genade betekent dat wij leven binnen die werkelijkheid van vrede met God.

Wij hebben toegang tot deze genade, tot al deze zegeningen, omdat wij zijn binnengeleid in de tegenwoordigheid van de genadige God, de God van de vrede.

Jezus Christus heeft ons bij de hand genomen en ons binnengeleid in Gods koninklijke troonzaal.

Zonder angst, want wij hebben vrede met God.

Het woord "toegang" was in die tijd een woord dat werd gebruikt voor iemand die aan een koning werd voorgesteld; het was ook het gebruikelijke woord voor de nadering van de aanbieder tot God.

Het is alsof Paulus zegt: 'Jezus leidt u binnen in Gods eigen tegenwoordigheid. Hij opent voor u de deur naar de Koning der koningen. En wanneer die deur opengaat, vindt u daar genade; geen veroordeling, geen oordeel, geen wraak, maar de pure, onverdiende, ongelooflijke goedheid van God..

Het woord "toegang" werd in de oudheid ook gebruikt voor de plaats waar schepen binnenliepen: een haven.

Als Paulus ook deze betekenis in gedachten had, dan betekent dat dat wij eerst waren als zeelieden die door stormen heen en weer werden geslingerd, strijdend tegen een zee die hen dreigde te verzwelgen.

Maar nu wij het woord van Christus hebben gehoord, hebben wij eindelijk de veilige haven van

Gods genade bereikt, en kennen wij de rust die voortkomt uit het vertrouwen op wat God voor ons heeft gedaan.

Het geloof doet ons genieten van vrede met God, en door het geloof staan wij nu in het rijk van zijn genade.

Overigens: wij staan in deze genade. Wij zitten niet. Word niet gemakzuchtig.

Wij liggen niet neer, wij zitten niet; wij staan. Dat is een actieve houding.

Wie staat, is altijd gereed om te bewegen, te handelen, te lopen.

Genade maakt ons niet lui, maar maakt ons tot actieve dienaren van onze Heere.

3. Toekomst: Wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God

Paulus richt zich in dit korte gedeelte niet alleen op het verleden, waarin God vrede met ons maakte, en op het heden, waarin wij staan in Gods genade.

Hij richt zich ook op de toekomst.

En wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God.

Hoop is in het Nieuwe Testament geen onzekere wens of een vaag verlangen. Het is de zekerheid die voortkomt uit de vaste wetenschap van onze toekomstige verlossing.

Deze hoop op de heerlijkheid van God is onze verwachting dat wij eens ten volle verenigd zullen zijn met God, onze Vader, met Jezus Christus en met de Heilige Geest.

De heerlijkheid van God wijst in de Bijbel altijd op Gods eigen tegenwoordigheid in haar volheid.

Dat is onze hoop. Die houdt ons gaande, ook wanneer het leven soms zwaar is. Wij hopen op Gods heerlijkheid in de toekomst, ook als het leven vandaag moeilijk kan zijn.

Paulus schreef aan de christenen in Rome. Het was moeilijk om christen te zijn in Rome. Er was vervolging. Daarnaast hadden de gelovigen ook te maken met alle gewone spanningen van het leven.

Zij leefden in een multiculturele samenleving.

Zij worstelden om rond te komen.

Zij werden ziek, terwijl artsen duur waren en weinig konden uitrichten.

Maar zelfs deze problemen drukken ons niet neer.

"Verdrukking," schrijft Paulus, "werkt volharding."

Allerlei dingen kunnen op ons afkomen: verdriet, vervolging, impopulariteit en eenzaamheid. Al die druk brengt volgens Paulus volharding voort.

Volharding is meer dan alleen maar verdragen dat slechte dingen gebeuren terwijl je hoopt dat de storm vanzelf overwaait.

Het lijkt veel meer op wat wij veerkracht noemen. Tegenslag is een feit van het leven.

Veerkracht is die eigenschap waardoor sommige mensen, nadat het leven hen heeft neergeslagen, weer opstaan, minstens even sterk als tevoren.

Op een website, *Psychology Today*, las ik:

Psychologen hebben verschillende factoren vastgesteld die iemand veerkrachtig maken, waaronder een positieve houding, optimisme, het vermogen emoties te reguleren en het vermogen om mislukkingen te zien als waardevolle feedback.

Veerkracht is geen magische eigenschap; zij vraagt werkelijk geestelijke inspanning om moeilijkheden te boven te komen.

Maar zelfs na tegenslag kunnen veerkrachtige mensen een andere koers kiezen en verdergaan naar het bereiken van hun doelen.

Er zijn steeds meer aanwijzingen dat veerkracht ontwikkeld kan worden. Problemen kunnen ons sterker maken. Maar niet wanneer wij ze slechts verdragen in de zin dat wij afwachten tot de storm voorbij is en ons hoofd laag houden.

Zij werken ten goede in ons wanneer wij ze zien als onderdeel van Gods verborgen plan voor ons en wanneer wij de hoop op Gods heerlijkheid voor ogen houden.

Basilus de Grote zei in een van zijn preken dat verdrukkingen "als voedsel en oefeningen zijn voor atleten, waardoor de strijder wordt voorbereid op de erfenis van de heerlijkheid."

Toen Beethoven met doofheid werd bedreigd, de verschrikkelijkste ramp voor een musicus, zei hij "Ik zal het leven bij de keel grijpen."

Dat is volharding.

Toen de schrijver Sir Walter Scott financieel ten onder dreigde te gaan door het faillissement van zijn uitgevers, zei hij:

"Niemand zal van mij zeggen: 'Arme man!' Mijn eigen rechterhand zal de schuld afbetalen."

Dat is volharding.

"Volharding," vervolgt Paulus, "werkt beproefdheid."

Wanneer verdrukking met volharding wordt tegemoetgetreden, komt iemand uit de strijd sterker, zuiverder, beter en dichter bij God tevoorschijn.

"En beproefdheid werkt hoop." Wie de beproeving heeft doorstaan, komt eruit met hoop.

Dat brengt hoop voort, omdat wij, wanneer wij problemen tegemoet treden met veerkracht en daardoor karakter wordt gevormd, God vandaag in ons zien werken.

Wij ervaren Gods liefde midden in onze dagelijkse moeilijkheden.

Daarom eindigt Paulus met deze grootse uitspraak: De christelijke hoop stelt nooit teleur, omdat zij gegrond is in Gods liefde. God heeft ons lief met een eeuwige liefde.

Daarvan getuigt de Heilige Geest. Wij weten dat wij deze hoop hebben, omdat Gods Geest in onze harten is uitgestort en ons verzekert van Gods liefde voor ons.

Conclusie

Ons verleden, ons heden en onze toekomst worden gekenmerkt door Gods aanwezigheid.

Een liefdevolle God.
Een God van genade.
Een God die ons doet leven in zijn rijk van vrede.

En deze God in zijn volheid – Vader, Zoon en Heilige Geest – is aanwezig in ons leven.

Vandaag.
Hij heeft ons gerechtvaardigd.
Hij heeft ons vrede gegeven.
Hij doet ons uitzien naar het genieten van zijn heerlijke tegenwoordigheid.
Daarom wordt ons leven vandaag gekenmerkt door geloof, hoop en liefde.

Wij zouden de gelukkigste mensen op aarde moeten zijn!

+ In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen